

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: Y. K.,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, IČO 00007064
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 04. 2024, č.j. OAM-988/ZA-ZA15-K01-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že nebyly naplněny podmínky k jejímu udělení podle ust. § 12, §

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, čímž mu mezinárodní ochrana nebyla udělena.

2. Žalobce jen v abstraktní rovině specifikoval žalobní body tak, že měl žalovaný porušit jednotlivá ustanovení dotčených právních předpisů, a to konkrétně ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, ale i ust. § 3, § 50 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobce se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník řízení zkrácen na svých právech, proto do žaloby rovněž promítl důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, čímž svoji žalobu v tomto směru rozvedl. Žalobce tak na prvním místě prezentoval svoji obavu z návratu do země svého původu, jakož i okolnosti svojí výjimečné osobní a rodinné situace. Žalobce se tak domnívá, že žalovaný tyto skutečnosti „nevtáhl“ a „nedostatečně“ posoudil, čímž měl dospět k nesprávnému závěru. Žalovaný se neměl ani dostatečně vypořádat s otázkou humanitárního azylu, a to právě pro výjimečnost osobní a rodinné situace žalobce. Nakolik se totiž žalobce domnívá, že: „...jeho osobní status a výjimečná rodinná situace ve spojení s aktuální situací v zemi jeho původu jsou dostatečně závažným odůvodněním žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Svoji výjimečnou osobní a rodinnou situace žalobce specifikuje v části III. bodě 3 předmětné žaloby. Nadále podává několik obecných informací o zemi původu (Republice Kazachstán), a to s odkazy na zprávu Amnesty International ze rok 2023, jakož i zprávu Human Rights Watch, jakož i dva dílčí výstupy vztahující se k ovlivnění situace v Kazachstánu v důsledku války na Ukrajině. Žalobce tak uvedl několik abstraktních domněnek ohledně panující situace v Kazachstánu, jakož i na mezinárodní scénérii, která má být silně ovlivněna konfliktem na Ukrajině, jehož důsledky negativně dopadají i na situaci v Kazachstánu. Vedle toho žalobce odkazuje na zprávy Amnesty International a Human Rights Watch, které se víceméně vztahující a pojednávají o problému v Kazachstánu vážícímu se k porušování lidských práv a svobod II. generace, tedy politických práv (viz. bod III. 4. a 5. předmětné žaloby). Žalobce poněkolkáté zopakoval, že se cítí být Čechem, když se necítí být Kazachem, poukázal na svůj mnohonárodnostní původ, stejně jako na skutečnosti, že hovoří rusky. Podle jeho výslovného vyjádření se však žalovaný neměl zabývat i tím, že: „...jeho etnický původ a rusko-jazyčnost může zapříčinit pronásledování z důvodu národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině...“ Na závěr dodal, že měl žalovaný jeho azylový příběh „do jisté míry“ dezinterpretovat a zlehčovat. Žalobce závěrem navrhnul, aby zdejší soud rozhodl o tom, že se žalované rozhodnutí ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
4. Jak vyplývá z předmětné žaloby, tak podkladů pro vydání žalovaného rozhodnutí, které měl správní orgán k dispozici a z nichž vycházel, bylo několik. Na předním místě správní orgán vycházel z výpovědi žadatele, jakož i z dílčích informací, které byly shromážděny v průběhu správního řízení týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Správní orgán se odkázal i na přihlédnutí ke skutkovým okolnostem, jakož i k osobní situaci žadatele. Konkrétně měl správní orgán při hodnocení vycházet z následujících podkladů:
 1. Informace OAMP: Kazachstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: březen 2024;
 2. Informace OAMP, Zahraniční mobilita a návraty do země, 12. dubna 2024;

3. Informace OAMP, 31. ledna 2023, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu, Etnické složení, ruština, společnost;
 4. Materiály ze správního spisu Policie ČR, č.j. KRPE-30848-39/ČJ-2023-170022 ze dne 17. 01. 2024;
 5. Rodný list nezletilé dcery žadatele.
5. Ve chvíli, kdy správní orgán shledal dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, tak vydal dne 24. 4. 2024 žalované rozhodnutí č.j. OAM-988/ZA-ZA15-K01-2023, kterým žadateli mezinárodní ochranu neudělil, neboť usoudil, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro její udělení dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce byl v předmětném rozhodnutí rovněž poučen o svém právu na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí, a to ve lhůtě do 1 měsíce ode dne jeho doručení (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Tohoto práva žalobce využil, když byla dne 20. 06. 2024 na zdejší krajský soud doručena předmětná žaloba. Žalobce uvedl, že napadá celou výrokovou část předmětné rozhodnutí žalovaného, když následně specifikoval celkem sedm jednotlivých ustanovení právních předpisů, které měly být postupem žalovaného porušeny, a to:
- § 3 správního řádu – princip materiální pravdy, v návaznosti na porušení ust. § 68 téhož zákona – náležitostí rozhodnutí;
 - § 50 odst. 4 správního řádu – hodnocení podkladů (důkazů) dle správní úvahy, a to při náležité pečlivosti všem skutečnostem;
 - § 50 odst. 2 správního řádu – povinnost správního orgánu k obstarání podkladů pro vydání rozhodnutí, v návaznosti na porušení ust. § 23c zákona o azylu;
 - § 12 zákona o azylu – důvody udělení azylu;
 - § 14a odst. 1 zákona o azylu – důvody udělení doplňkové ochrany;
 - § 14 zákona o azylu – národní humanitární azyl.
6. Žalovaný se ve svém vyjádření k předmětné žalobě víceméně odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, a to mj. tím, že se jednalo o řízení, které evokoval žalobce (tehdy jako žadatel) podáním dne 19. 07. 2023 žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“). Žalobce je státním příslušníkem republiky Kazachstán. Následně byl dne 24. 7. 2023 skutečně pohovor se žadatelem vztahující se k dané žádosti a za účelem poskytnutí bližších informací vztahujících se k podané žádosti. Žadatel nepředložil žádný osobní doklad k prokázání svojí totožnosti, která byla ověřena na základě jeho čestného prohlášení. Ke svému pobytu v ČR předně uvedl, že se na jejím území zdržuje od roku 1997. Vzhledem k jeho roku narození, tak v ČR dle jeho tvrzení pobývá od svých cca 12 let. Ve svojí vlasti byl naposledy v roce 2012, když byl navštívit svého otce. Nadále ke svojí osobě uvedl, že je mnohonárodnostního původu, je zdravý a nemá žádná náboženská ani politická přesvědčení. Nad to uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán nebo odsouzen za spáchání trestného činu. Žadatel sám odůvodnil svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany toliko, že se do vlasti vrátit nechce, jelikož má v ČR svoji přítelkyni dceru, ale i sestru, přičemž on se cítí být Čechem. Na svoji dceru platí alimenty a v ČR pracuje brigádně. Ve svojí vlasti by se už necítil jako Kazach a musel by tam začínat znovu. Nadále uvedl, že dříve měl v ČR trvalý pobyt, který mu však byl zrušen. Žalovaný na závěr navrhl, aby soud žalobu zamítl. Na závěr žalovaný uvedl, že argumentace žalobce „ustrnula“ v podobě diskuze bez dalšího hmotněprávního přesahu, když se jen snaží o legalizaci svého pobytu v ČR.

7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
9. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu

pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

12. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: *„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sam však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“*: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že *„pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
13. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
14. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
15. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
16. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
17. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský

soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

18. Krajský soud si sám posoudil jednotlivě tvrzené žalobní námitky žalobce, stejně jako přezkoumal závěry správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když správní orgán (žalovaný) rozhodl v mezích zákona. Krajský soud proto v mnohém odkazuje na závěry uvedené v žalovaném rozhodnutí, které považuje za zákonné a věcně správné.
19. Předně krajský soud musí konstatovat, že po prostudování předmětného spisu, zejména však podané žaloby a napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, tedy správního orgánu. Z dostupných podkladů skutečně neplyne závěr, že by byl naplněn jediný důvod k udělení azylu žalobci, tedy požadované mezinárodní ochrany v ČR. V následném textu krajský soud nabídne detailnější odůvodnění svého závěru, když však nejprve nutno podotknout, že mnohá žalobní argumentace žalobce je až příliš obecná, resp. abstraktní, ale především nepřiléhavá mezi jím tvrzenými skutečnostmi a dokládanými důkazními prostředky a z nich vzešlých důkazů. Žalobce upozorňuje na dílčí povinnosti, které měl porušit žalovaný (správní orgán), ale zároveň upozaduje svoje povinnosti, které měl v rámci vedeného správního řízení. Komplex těchto skutečností tak vedl k jedinému možnému a zcela odůvodněnému, jakož i přezkoumatelnému závěru, že žalovaný postupoval zákonně a správně, čímž jeho rozhodnutí není stíženo nezákonností. **Krajský soud**, stejně jako žalovaný správní orgán, **hodnotí námitky žalobce jako účelové ve snaze pouhé legalizace jeho pobytu v ČR.** Za

takové situace je třeba uzavřít, že žalobce měl a má využít jiných prostředků a možností k dosažení legalizace jeho pobytu na území ČR, příp. EU, než tak činit prostřednictvím azylové agendy (mezinárodní ochrany).

20. Ze strany žalobce neustále rezonují okolnosti jeho „výjimečné“ osobní a rodinné situace. Krajský soud však, shodně jako správní orgány, neshledal žádnou výjimečnost na osobní a rodinné situaci žalobce, a to ve vztahu k předmětu původního řízení, jakož i podané žaloby. Rozhodně není možné považovat za „výjimečnou“ rodinnou situaci to, že má žalobce nezletilou dceru, s níž přitom nežije ve společné domácnosti, jak stojí uvedené v žalovaném rozhodnutí. Rovněž aniž osobní situace žalobce (uváděný „mnohonárodnostní“ původ, hovoří ruštinou) není nikterak v dnešním světě výjimečná. Na odkaz toho, že v ČR žalobce žije už od roku 1997 je nutno uvést, že měl a mohl využít jiných legálních způsobů primárně určených k tomu, aby legalizoval svůj pobyt zde, když se, jak sám uvádí, „cítí být Čechem“. K tomuto bodu je třeba souhlasit s žalovaným, že zákon o azylu nemůže sloužit ke zhojení chyb, kterých se žalobce při zajišťování si pobytového statusu podle zákona o pobytu cizinců dopustil (str. 3 vyjádření žalovaného k žalobě).
21. Krajský soud poukazuje na kladné hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele ze strany správního orgánu, když nebyly shledány žádné důvody pro zpochybnění takové věrohodnosti, čímž byla hodnocena jako hodnověrná (list č. 2 žalovaného rozhodnutí).
22. Žalobce opřel svoji žalobu o několik bodů, kterými namítl mnohonásobné porušení dílčích ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, stejně jako dílčích ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce tak vlastně staví svoje úvahy na tom, že mu měla být udělala mezinárodní ochrana, a to z jakéhokoli zmíněného důvodu (§ 12, 13, 14, 14a, 14b zákona o azylu). Z předmětné žaloby se tak dá logicky usuzovat, že vlastně ani sám žalobce netuší, z jakého důvodu by mu měla být ochrana poskytnuta, a proto „pro jistotu“ uvádí vícero možností s tím, že jedna bude ta správná. Krajský soud se proto následně vyjádří k jednotlivě namítaným porušením dílčích zákonných ustanovení.
23. Ust. § 12 zákona o azylu upravuje „obecné“ důvody k udělení azylu, kdy se pod písm.
- a) jedná o možné pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pod písm.
- b) odůvodněný strach z pronásledování pro rasu, pohlaví, náboženské vyznání, příslušnost k sociální skupině, či pro zastávání určitých politických názorů. **Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu v tom ohledu, že nedošlo v případě žalobce (žadatele) k naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.** U žadatele by předně musela existovat důvodná obava toho, že by mohl být pronásledován z jednoho z mnoha obsažených důvodů v ust. § 12 zákona o azylu. **Žádná taková obava však nebyla a není známá,** když i sám žalobce uvedl, že „nemá žádná náboženská ani politická přesvědčení.“ Jak tomu příhodně dodal správní orgán, tak: „Žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl pronásledován.“ Správní orgán následně uzavřel, přičemž krajský soud se s tímto ztotožňuje, když to i vychází z předloženého spisu, že žadatel (žalobce) nikdy nebyl členem žádné politické strany, nemá žádná politická přesvědčení, ale ani neuvedl, že by byl nějak politicky aktivní. Naopak měl popřít, že by měl nějaké problémy se státními orgány Kazachstánu, proto jak stojí uvedeno: „...Z výpovědi žadatele tedy nevyplyvá, že by byl v zemi původu v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod vystaven jakémukoli

jednání podřaditelnému pod pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.“ Rovněž žalobce ani věcně neuvedl relevantní a konkrétní důvody, které by zakládaly naplnění nějakého důvodu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak opětovně uvedl správní orgán: „*Žadatel neuvedl a ani správnímu orgánu nejsou z úřední činnosti známy žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že se v případě návratu do země původu obává jakéhokoliv jednání... Vůbec neuvedl, že se v zemi původu něčeho obává a výslovně popřel, že by v minulosti čelil jakýmkoli problémům a jednání...*“ Žalobce proto skutečně neuvedl žádné konkrétní obavy z jeho návratu do země původu, přičemž jeho subjektivně vnímané pocity, že se už necítí být v Kazachem, ale spíše Čechem, a že by v zemi původu musel začínat znovu, nelze považovat za důvodnou obavu z možného pronásledování, a tedy i důvod pro udělení mezinárodní ochrany (nehledě na skutečnost toho, že případně nelehká ekonomická či sociální situace nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 27. 08. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, nebo usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č.j. 5 Azs 134/2014-48). Krajský soud však neopomenul vyjádření žalobce uvedené v žalobě, že „*jeho etnický původ a rusko-jazyčnost může zapříčinit pronásledování z důvodu národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině*“, které ovšem stejně jako i další argumentaci žalobce nutno považovat za subjektivní spekulaci nad situací v Kazachstánu, jakož i ve světě. Žalobce by musel právně relevantním způsobem prokázat, že právě jeho osoba může být v zemi původu pronásledována či jinak perzekuována, což však nikterak neprokázal žádnými objektivními fakty. Nad rámec uvedeného k tomu krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ČR ze dne 21. 08. 2003, č.j. 2 Azs 6/2003-38, ve kterém bylo konstatováno, že zjišťování a posuzování politické situace a stavu dodržování lidských práv ve statě původu žadatele o azyl, není nezbytností, pokud tento žadatel (cizinec) v azylovém řízení nikterak netvrdí, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Tento judikát je však přílehlý k dané věci jen napůl, a to právě v rovině vztahující se k posouzení naplnění ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, ale nikterak k písm. b) téhož zákona, kterým se však dostatečně zabýval sám žalovaný v rámci jeho hodnocení.

24. Ust. § 13 zákona o azylu upravuje situaci poskytnutí **azylu za účelem sloučení rodiny**, přičemž z žádných podkladů nevyplývalo, že by v ČR byla udělena azylová ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, čímž tak nemohlo dojít k naplnění tohoto důvodu pro udělení azylu. Krajský soud k tomu dodává, že skutečnost toho, že žalobce má v ČR dceru a přítelkyni (obě občanky ČR) nezakládá, resp. nenaplnňuje, tento důvod, neboť smyslem tohoto ustanovení by byla např. situace, že by jeho dcera nebyla státní příslušnicí ČR, ale rovněž k Republice Kazachstán a jako takové by jí v ČR byl udělen azyl, pak by i její rodinní příslušníci (typ. otec či matka) mohli namítat naplnění tohoto důvodu. V daném případě však takové podmínky pro naplnění důvodu podle ust. § 13 zákona o azylu dány nejsou, proto je odkazování se žalobce na porušení tohoto ustanovení zcela liché.
25. Ust. § 14 zákona o azylu upravuje podmínky udělení národního **humanitárního azylu**. Krajský soud předně, shodně se žalovaným, poukazuje na skutečnost, že na tento druh azylové ochrany není právní nárok, když jeho udělení podléhá volné úvaze správních (státních) orgánů. Konečně závěru, že na udělení humanitárního azylu není nárok a ani subjektivní právo, už dávno přisvědčil i NSS (viz. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, č.j. 3 Azs 23/2003-61, nebo rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38). Krajský soud se ztotožňuje i s vysloveným názorem žalovaného, že špatnou (či spíše komplikovanou) humanitární situaci v zemi původu nelze směřovat s individuálními důvody hodnými zvláštního zřetele ve vztahu ke konkrétnímu jednotlivci. Jak uvedl i sám žalovaný, tak při

posouzení „*důvodů hodných zvláštního zřetele*“ přihlédl jako správní orgán k rodinné, sociální, ekonomické situaci žadatele, ale i k jeho zdravotnímu stavu či věku. Žalobce se mnohokrát odkázal na svoji nezletilou dceru, avšak žalovaný k tomu postavil na jistotu následující: „*Správní orgán doplňuje, že se svojí dcerou (viz. rodný list dítěte, zdroj č. 5) žadatel nežije ve společné domácnosti a celodenně o ni ani nepečuje.*“ Krajský soud se proto i v tomto bodu ztotožňuje s žalovaným v tom, že nebyl nebyly splněny podmínky pro udělení této formy ochrany, když nebyl zjištěn žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylové ochrany podle ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud se opětovně odkazuje na žalované rozhodnutí, kde stojí mj. uvedeno následující: „*Jmenovanému dle závěrů správního orgánu nebrání žádné závažné skutečnosti v tom, aby podmínky tohoto zákona splnil. Správní orgán konstatuje, že legalizace pobytu na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany.*“ Žalovaný se odkázal na přílehu soudní judikaturu, na kterou se odkazuje i zdejší soud (srov. rozsudek NSS ČR ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003). Obdobné závěry v nedávno přezkoumané věci ze strany NSS (viz. usnesení NSS ze dne 16. 05. 2024, č.j. 3 Azs 159/2023-53).

26. K ust. § 14a zákona o azylu upravují důvody pro udělení tzv. **doplňkové ochrany**, a to v případě, když nejsou splněny důvody pro udělení azylu, ale i tak bude zjištěno, že existují důvodné obavy z navracení osoby do země původu pro hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy (typ. trest smrti, mučení, jiné lidské a ponižující zacházení, ohrožení života aj.) a tato osoba nemůže nebo není ochotna z důvodu takového nebezpečí využít ochrany svého státu (státu původu). Na tomto místě je nutno opět odkázat na text žalovaného rozhodnutí, kde stojí uvedeno: „*Žadatel neuvedl a ani správnímu orgánu nejsou z úřední činnosti známy žádné skutečnosti, na základě, kterých by mohlo žadateli v případě návratu do vlasti hrozit uložení vykonání trestu smrti. Žadatel také neuváděl, že by mu hrozila smrt ze strany soukromých osob. V Republice Kazachstán je ostatně trest smrti zcela zrušen viz. zdroj č. 1.*“ Krajský soud se s názorem žalovaného ztotožňuje, když u žalobce skutečně nebyla zjištěna existence skutečného nebezpečí v podobě hrozby trestu smrti či popravy, a to ani ze strany státu původu či jiných (soukromých) osob. Rovněž žalobce nikterak neuvedl a ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti, že by mohl být při návratu do země původu vystaven mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení, které by jej ohrožovalo na jeho právech či oprávněných zájmech. Žalovaný se přitom zabýval i objektivními možnostmi takové hrozby, přičemž zjistil, že „*Dle zdroje č. 2 nejsou žádné informace o kriminalizaci navrátilců ze států EU. V případě navracejících se osob, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu nehrozí postih, jestliže veřejně nekritizovaly vedení země, což není případ žadatele.*“ Žalovaný nepřehlédl subjektivní obavu žalobce, ale vyhodnotil jí tak, že v jeho případě není naplněna hrozba vážné újmy, proto není možné uvažovat o naplnění důvodu ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Jelikož žalovaný vyhodnotil, že v Kazachstánu neprobíhá žádný mezinárodní či interní ozbrojený konflikt, tak není naplněn ani poslední důvod pro udělení doplňkové ochrany. Krajský soud se i v uvedeném bodu shoduje s názorem žalovaného v žalovaném rozhodnutí, a to včetně případného odkazu na veřejně dostupné zdroje, zejména ty zahraniční, které neuvádějí, že by v Kazachstánu (Republice Kazachstán) probíhal nějaký ozbrojený konflikt, který by měl dopad na obyvatelstvo.

27. Poslední z namítaných důvod je ust. § 14b zákona o azylu, které upravuje možnosti **doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny**. K tomu je třeba, shodně jako v případě vyhodnocení ust. § 13 zákona o azylu, uvést, že ani v tomto případě není odkaz na tento důvod relevantní, a to pro neexistenci udělení takové ochrany některému z rodinných

příslušníků žadatele (žalobce). Zároveň skutečnost, že některý z rodinných příslušníků je státním občanem ČR (dcera) na tom nemůže nic změnit, když se jedná o irelevantní skutečnost pro posouzení naplnění podmínek dle ust. § 13 a § 14b zákona o azylu.

28. Co se týče namítaného porušení ust. § 3, 50 a 68 správního řádu, tak k tomu krajský soud uvádí, že pro provedeném přezkumu nezjistil, že by se žalovaný jako správní orgán dopustil porušení těchto ustanovení zákona. Krajský soud musí konstatovat, že žalovaný postupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky plynoucími z ust. § 2 správního řádu. Žalovaný tak dodržel zásadu materiální pravdy, když se v daném řízení zabýval hodnocením stavu věci tak, že dospěl k závěr bez důvodných pochybností. Ve vztahu k ust. § 50 odst. 2 správního řádu o tom, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, však třeba poukázat i na povinnost potřebné součinnosti ze strany účastníků řízení, jakož i na povinnost vyplývající z ust. § 52 správního řádu, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Krajský soud k tomu dodává, že žalobce pozoruhodně poukazuje na "údajná" pochybení žalovaného, ale sám zcela opomíjí rezignovanost na plnění svých dílčích procesních povinností, a to nehledě na jeho pasivitu, když nikterak nereagoval na možnost vyplývající z ust. § 36 odst. 3 téhož zákona, kterou mu žalovaný v souladu se zákonem poskytl. Pokud jde o ust. § 50 odst. 3 téhož zákona, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, tak krajský soud má za to, že této povinnosti žalovaný plně dostál. I další povinnost vyplývající z ust. § 50 odst. 4 téhož zákona nebyla ze strany žalovaného porušena, když s odkazem na odůvodnění žalovaného rozhodnutí se žalovaný pečlivě zabýval všemi skutečnostmi, přihlížel k nim, jakož i důkazy takto hodnotil v rámci správního uvážení. Krajský soud neshledal, že by žalovaný uvedené právní předpisy a zmíněná ustanovení porušil, proto je třeba hodnotit žalované rozhodnutí za zákonné a věcně správné.
29. Krajský soud rovněž poukazuje na podstatnou skutečnost toho, že dle předloženého spisu měl žalobce dne 23. 04. 2024 možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, jakož i v nich obsaženými informacemi, a k nim se vyjádřit ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. K tomu byl výslovně dotázán, jestli se chce seznámit s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se pouze vyjádřil slovy: „*Seznamovat se nechci, ale vrátit se do Kazachstánu také nechci.*“ Žalobce se tak ze své vlastní svobodné vůle rozhodl k tomu, že se nebude seznamovat s podklady před vydáním věcného rozhodnutí, ke kterým by se zároveň mohl vyjádřit, čímž se svým způsobem sám krátil na svých právech. Dále mu byl doložen dotaz, jestli chce navrhnout doplnění těchto podkladů, načež uvedl, že nic nemá. Na úplný závěr tohoto procesního úkonu dodal: „*Já tu mám rodinu a nerad bych ji opustil. Udělal jsem chybu, že jsem to lajdal a už to nechci nikdy zažít.*“ Následně protokol k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vlastnoručně podepsal, čímž stvrdil jeho autentičnost a pravdivost.
30. V uvedené souvislosti je vhodné poukázat na to, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce **konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné** (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním

bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám *ex officio* za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si stráží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 4Azs 149/2004-52). **Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace** (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58). Navíc soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7Afs 127/2005-62). Jinými slovy, přípustným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Krajský soud šel však v daném případě nad rámec a zabýval se i obecnějšími námitkami ve vztahu k žalovanému rozhodnutí v jeho komplexnosti.

31. Dle názoru NSS vyjádřeném v rozsudku ze dne 07. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005–86, existují v azylovém řízení dvě základní povinnosti, kterými je břemeno tvrzení a důkazní. Důkazní břemeno může nést a velmi často i nese správní orgán, tak ale povinnost tvrzení leží na bedrech účastníka řízení (žadatele o azyl). Představa, že by měl správní orgán sám zjišťovat možné pronásledování či potencionální ohrožení žadatele v zemi jeho původu, se jeví jako zcela nereálná. Je tomu tak proto, že jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu azylového řízení tak musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých bude jeho žádost posuzována (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 02. 2024, sp. zn. 5 Azs 200/2021). V případě, že však žadatel neunes důkazní břemeno, tak správní orgán nemá o čem rozhodovat. Ve smyslu zmíněné judikatury proto **krajský soud konstatuje, že námitky žalobce směřující k pochybení žalovaného v tom ohledu, že neměl zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí, čímž neměl žalovaný vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, bylo nutné vyhodnotit jako nedůvodné**, když žalovaný vycházel mj. z informací poskytnutých přímo žalobcem. Vedle toho platí, že žalovaný jako správní orgán v řízení o žádosti, kterým je právě azylového řízení, nemůže nahrazovat činnost žadatele a sám konstruovat úvahy o potencionálním (ne)ohrožení osoby žadatele v zemi původu. Takové přenášení povinnosti tvrzení by bylo zjevně nepřipustné a prakticky nerealizovatelné.
32. Jak bylo řečeno i výše, tak je to právě žadatel (žalobce), kdo musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve splnit povinnost tvrzení, tedy „*tvrdit*“ existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit

skutečný stav věci, a to v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003-59). Obdobně tomu platí i pro soud v rámci jeho přezkumné činnosti, kdy podle rozsudku NSS ze dne 22. 01. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, platí: „*správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ Azylové věci přitom vykazují drobnou odchylku od běžného postupu, a to s odkazem na nález ÚS ČR ze dne 12. 04. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, ze kterého vzešlo pravidlo, že lze před správním soudem vznášet nové azylové důvody, resp. je namítat, ale pouze takové, jež jsou ospravedlnitelné a mohou znamenat skutečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud však musí konstatovat, že takové předpoklady nejsou v této konkrétní věci naplněny a takové skutečnosti nebyly ani uplatněny, když žalobce neunesl, zejména svoji povinnost tvrzení.

33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. srpna 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce